

Portraits of Asia (5)

Van Javaanse schonen tot Indische samiyars

Wat voorafging: eind maart vertrokken fotograaf en Lightroom-docent Piet Van den Eynde en zijn vriendin Ruth voor een fietsreis van 10 maanden. Nadat ze op Java in Pantai Balekambang (zie vorige aflevering) getuige geweest waren van een religie en genre overschrijdende bijeenkomst van fotografen en modellen, zetten ze via consumptieparadijs Singapore koers naar het magische en mythische zuiden van India.

Tiruchirappalli, India. Trichy voor vrienden. Ons reishandboek acht de bezienswaardigheden van de stad, waaronder de indrukwekkende Rock Fort rotstempel, hoogstens een daguitstap waard. Ik hoor Franse reizigers al denken: 'Mais tiens, comme c'est bizarre, un temple dédié au

Roquefort!' (een Franse schimmelkaas). Of het nu schimmel is of een andere bacterie weten we niet maar, we zitten al tien dagen vast in Trichy: een of andere ziekte heeft zich van mijn wederhelft meester gemaakt en net nu zij aan de beterende hand is, is het mijn beurt. Waarschijnlijk

hebben we het vreemde beestje, o ironie, opgelopen in Singapore. Singapore 'of all places'. De meest cleane plaats waar we de laatste maanden geweest zijn!

Fotografenmall

Singapore, met zijn kauwgomverbod en zijn zebrapaden waar auto's ook daadwerkelijk voor stopten. Dat was lang geleden. In Turkije, Iran, Bali en Java was je als voetganger aangeschoten wild. Je ging vanzelf in reïncarnatie geloven, daar aan de kant van de weg. Neen, dan Singapore. Winkelcentrumhoofdstad van de wereld. Ik vond er zelfs twee aparte 'malls' met alleen maar flitsende elektronica en nog flitsendere, opdringerige verkopers. Beeld u zich die speedslikkende kerel van de

Vanaf de tempelrots lijkt de chaos in de straten van Trichy eventjes heel ver weg.

Een rond punt in Trichy, India. In de schaduw van het standbeeld zit een verkeerspolitieagent onverstoord de krant te lezen. Er valt dan ook weinig te regelen in dit klun van kamikaze-vehikels. Hier geldt 'survival of the fittest', of liever 'the fattest'. Ook wel van 'the loudest', want er wordt getoeterd alsof het einde der tijden nabij is. Als er achter zijn rug ongevallen gebeuren, leest de agent het de volgende dag wel in zijn krant.

'teleshoplijn' in, maar dan live. "Of ik geen lens voor mijn camera nodig had?" Terwijl ik er ondertussen genoeg meesleur om zelf een winkeltje te beginnen. "Geen lens nodig? Dan misschien een voorzetlens, met illuminator-functie, groothoek, macro en portretlens. 4-in-1?" En ik die dacht dat enkel waspoeders en shampoos aan 4-in-1 deden. De verkoper toont me een loodzwaar blok glas. Ik mag de winkel niet uit voor ik dit nieuwe wonder der optische techniek heb uitgetoetst en dat voor de spotprijs van omgerekend €200,- - 'amper €50,- per functie!' - de deur uit mag. Een wonder waar noch ik, noch Google, zoals later zal blijken, ooit van gehoord hebben. "Omdat al die testshots het geheugenkaartje maar nutteloos vullen", stelt de verkoper voor dat ik het eruit haal en 'losse flodders' schiet. Hij krijgt mijn camera echter niet ingesteld: de moderne Nikon beschermt verstrooide fotografen zoals ondergetekende tegen zichzelf en inactiveert de onspanknop als er geen geheugenkaartje in zit. Dus schiet ik met scherp. Ik zeg dat ik er eens over zal nadenken en wanneer ik 's avonds op

de hotelkamer de testfoto's op de laptop bekijk, begrijp ik waarom de verkoper wilde vermijden dat er bewijsmateriaal zijn winkel verliet: de foto's zien er uit alsof ze onder water genomen zijn. Nou ja, een echte onderwaterbehuizing is nog duurder natuurlijk.

Een winkelmallemlen

Die Singaporese malls⁽¹⁾, strategisch gelegen aan de uitgang van de belangrijkste metrostations, zijn een soort van kapitalistische zwarte gaten. Je komt nietsvermoedend uit de ondergrondse en nog voor je een voet in de buitenlucht hebt kunnen zetten, heeft het winkelcentrum je opgeslokt en vlieg je als een flipperbal heen en weer van BillaBong via Burberry's naar Burger King, want iedere mall heeft onderaan ook een 'food court'. Ook daar is - al zitten we in de kelder - de 'sky the limit'. Of wat dacht u van een Japanner van 600 vierkante meter met alle denkbare en helaas ook ondenkbare Japanse 'specialiteiten'. Zodat je tussen twee koopstroomtochten door de inwendige mens wat kunt versterken.

Gezondheids-grootwarenhuizen en medische mannequins

Wanneer een mall wat kraaienpootjes begint te vertonen, wordt hij, net zoals de meesten van zijn bezoekers, op tijd en stond gefacelift. Wat ons - naadlozer dan mijn in deze omgeving onmodieus afstekende fietsbroek - bij het laatste nut van een mall brengt. De bovenste verdiepingen worden namelijk ingenomen door de privé-praktijken van gezondheidsverstrekkers allerhande. Op één en dezelfde etage vind je een heuse 'medical mall' van chiropraxie, psychiatrie, plastische chirurgie en genoeg specialisten om een medisch congres mee te bevolken. 'Mens sana in corpore sano' is hier maar 'a MasterCard away'. Een MasterCard die tegen een stootje kan, liefst, want voor niets gaat ook in Singapore enkel de zon op. Een uurtje specialist kost al snel 500 Singapore Dollar, zo'n €250-. Voor dat bedrag mag je je echter ook onbeperkt visueel tegoed doen aan de medische secretaresses-met-mannequin-allures die de dokterspraktijken (en ongetwijfeld menig dokter) draaiende houden. In onvervalst Singlish (Singapore English) spreken

(1) Sim Lim Square en het minder drukke en opdringerige Peninsula Plaza. Dat laatste herbergt Cathay Photo, een van de beste cameraspecialisten van Singapore met een zeer uitgebreid aanbod.

ze het op zich al gecontamineerde 'it will cost cheaper' uit als 'it will cost triple', en jagen daarmee de argeloze bezoeker de stuipen op zijn toch al daverende lijf. Ik spreek - helaas - uit ervaring. Ach, Singapore. Na het 'would-be' kapitalisme van Bandung, onze laatste verblijfplaats in Indonesië, is Singapore the 'real deal'. Tegenover het wagenpark dat hier rondrijdt, verbleken de Knokse Avenue du Littoral of de Amsterdamse grachtengordel als een (weliswaar designer-) jeansbroek die te lang in het bleekwater gestaan heeft. Tussen de Rolls en de Maserati's kun je echter af en toe een glimp opvangen van iemand die door de mazen van de mallemlen gevallen is: een haveloos vrouwtje verkoopt op een deken zakdoekjes en andere prullaria op het trottoir. Haar impromptu etalage is meteen de enige openluchtwinkel in de ganse omgeving. Een kreupele man speelt op een aan zijn rolstoel vastgemaakt keyboard westerse hits, in de hoop wat deviezen binnen te rijden. Ook dat is Singapore, met de klemtoon op de laatste lettergreep. "Het lijkt hier nog het meeste op Las Vegas", dacht ik, van een caffè latte slurpend die het prijskaartje van een Indonesische hotelkamer torste. "Las Vegas zonder de casino's." Maar toen had ik Singapore's Marina Bay nog niet gezien, waar dag en nacht gewerkt wordt aan drie nieuwe wolkenkrabbers, die behalve aan appartementen van anderhalf miljoen euro ook

De eerste dag kijk je wel even op wanneer een olifant zich tussen het toch al hectische verkeer mengt, of een heilige koe datzelfde verkeer tot stilstand brengt. Ook kleurrijke types als deze samiyar kom je hier overal tegen. Met zijn zweep verdrijft hij boze geesten en sloeg hij bijna de lens van mijn camera. Die is anders de kwaadste nog niet.

onderdak zullen geven aan... een casino! Een money-mall. Het ontbrak er nog aan.

Opnieuw een cultuurschok

Zelfs zonder dat casino kan het contrast tussen Singapore en India niet groter zijn. We denken onwillekeurig terug aan onze eerste dagen in Iran (zie aflevering 3). We zijn best wat gewoon, maar Zuid-India is één overweldigende, gecoördineerde aanval op de zintuigen. Het verkeer is hels. Het lijkt alsof alle één miljoen inwoners van de stad besloten hebben om tegelijkertijd op stap te gaan. De zebrapadzekerheid van Singapore lijkt een eeuwigheid geleden.

Tientallen geuren fuseren met elkaar, de ene al overtuigender dan de andere. En dan zijn er de beelden. We weten niet waar eerst te kijken, wat eerst te fotograferen. Alles is anders, niets hetzelfde. Of toch. De mensen zijn opnieuw, net zoals in Iran, Turkije en Indonesië ongelooft vriendelijk en behulpzaam. Een absolute primeur is dat mensen mij vragen om de ZINK®-printjes die uit de Polaroid PoGo™ rollen (zie kaderstuk 'Een talentscout van 225 gram') te signeren. Als ik hier maar geen sterallures aan overhoud. Afspraak op Professional Imaging in maart, beste lezer? Dan kunt u zelf oordelen hoe het daarmee zit. ■

Een talentscout van 225 gram

Al vanaf het begin van PortraitsOfAsia stond vast dat we een draagbare printer zouden meenemen. We wilden namelijk niet in de val trappen van niet-gehouden beloften om foto's op te sturen. Onze bedoeling was om foto's weg te geven aan de geportretteerden, maar we hebben ook veel teruggekregen. Sommige van de meest onvergetelijke foto's van PortraitsOfAsia hebben we aan het printertje (en natuurlijk aan onze modellen-voor-één-dag) te danken. Af en toe gebruikten we het toestel zelfs om pasfoto's tevoorschijn te toveren, of stukken van landkaarten te fotograferen. De keuze viel uiteindelijk op de Polaroid PoGo™ ZINK®-enabled Mobile Printer, die zelfklevende foto's maakt ter grootte van een visitekaartje. De PoGo™ gebruikt, net als het concurrerende Wasabi-printertje van Dell™, het ZINK Paper® (Zero-Ink®), dat werd ontwikkeld door het Amerikaanse ZINK Imaging®, Inc. Het unieke aan deze manier van kleurenprinten is dat er geen inkt meer nodig is: het ZINK Paper® bevat kristallen die door de printer verhit worden en zo het beeld vorm geven. Geen geknoei met inktcartridges op reis dus. Ik weet het wel zeker: voortaan gaan elke reis de PoGo™ en een voorraadje papier in de fototas. Ik laat er desnoods zelfs een lens of een paar schoenen voor thuis.

